

Arrest

nr. 290 678 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92 – 94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 2 juli 2020 en verzoekt op 10 juli 2020 om internationale bescherming. Op 28 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 maart 2022 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Pakistan. U bent een Pasthou van origine en uw vader heeft in het dorp Jokan in het district Hisarak (provincie Nagaar) een

huis en gronden. U en uw familie woonden echter in Pakistan en u beschikte over een 'refugee card' daar. Een tijd geleden heeft de Pakistaanse overheid uw familie gedwongen om terug te keren naar Afghanistan. U keerde terug naar het huis van uw vader en werd er herder waar u voor eigen dieren én dieren van uw burens zorgde. De Taliban zou op een dag twee dieren hebben afgenomen en uw burens beschuldigden u daarop van diefstal. Omdat u vreesde gestraft te worden voor die diefstal verkocht uw vader de dieren en vluchtte u weg uit Afghanistan. U reisde naar Europa waar u op 10 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende nadat in Duitsland uw vingerafdrukken had gegeven. Ter staving van uw verzoek liet u nadien vanuit Jalalabad uw taskara (Afghaanse identiteitskaart, daterend van 30 december 2018) en uw 'refugee card' opsturen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Blijkt verder dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Immers kan op basis van onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Ten eerste wijst het CGVS er op dat u geen éénduidige verklaringen aflegde omtrent uw identiteit en uw identiteitsdocumenten.

Zo verklaarde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming te zijn geboren in het jaar 2003 (zie attest inschrijving 10/07/2020). U gaf aldus aan minderjarig te zijn. Nochtans was u er zich wel van bewust dat u meerderjarig was, immers verklaarde u later aan het CGVS dat u al 18 of 19 jaar oud was bij uw terugkeer naar Afghanistan (zie nota's CGVS p.7). U gaf dan ook toe dat u bewust een fout geboortjaar had opgegeven. Bij het indienen van uw verzoek verklaarde u bovendien in Joka Afghanistan te zijn geboren (zie attest inschrijving 10/07/2020), terwijl u eigenlijk in Pakistan zou zijn geboren. Ook hier was u zich van bewust en hebt u trachten de asieliinstanties te misleiden op bewuste wijze. Deze vaststellingen doen danig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en geven een indruk van een serieus gebrek aan medewerking. Immers kan van iemand die een verzoek tot internationale bescherming indient redelijkerwijze verwacht worden dat die de waarheid vertelt aangaande essentiële zaken als leeftijd en geboorteplaats. Dat anderen u op een verkeerd idee hebben gebracht, is uiteraard geen afdoende excuus (zie nota's CGVS p.3).

Zo verklaarde u in uw verklaringen voor de DVZ (zie vraag 25 verklaringen DVZ 24/09/2020) ook dat u niet weet of u in Afghanistan over een taskara beschikte. In tegenstelling verklaarde u later ten aanzien van het CGVS (zie nota's CGVS p.5 en 9) dat u een taskara had, dat u die samen met uw vader in Jalalabad was gaan laten maken en dat die nadien naar België werd opgestuurd. U wist dus wel dat u een taskara had. Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en doet zelfs vermoeden dat uw taskara een vals of vervalst document is. Immers blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier dat het in Afghanistan gemakkelijk is om valse en vervalste documenten te verkrijgen. Diezelfde informatie heeft het CGVS trouwens ook wat betreft Pakistan, ook hier blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en vervalste stukken te verkrijgen. Ook deze informatie is aan het administratieve dossier toegevoegd.

Ten tweede wijst het CGVS er op dat u, met uitzondering van een taskara die niet echt geloofwaardig overkomt (zie boven), geen enkel document of ander stuk kan voorleggen die uw beweerde terugkeer naar Afghanistan kan staven. Nochtans is dit in uw verzoek een essentieel element daar het in Afghanistan was dat u concrete problemen kreeg die uw vlucht naar Europa zouden hebben veroorzaakt.

Zo gaf u ten aanzien van het CGVS aan dat u op uw mobiele telefoon verschillende foto's van uzelf hebt in Pakistan.

U verklaarde dat u ook een foto van uzelf in Afghanistan had, maar gevraagd die te tonen, blijkt plots dat

die verwijderd is (zie nota's CGVS p.5 en 6). U voegde daar dan aan toe dat er geen foto's van u in Afghanistan bestaan.

Zo kan u verder geen enkel document van uw ouders of familie voorleggen die nu in Afghanistan is, terwijl u wél in staat was om uw eigen taskara en Refugee Card te laten opsturen vanuit Jalalabad. Dat u post kan ontvangen vanuit Jalalabad doet vermoeden dat u daar kennissen hebt. Dat u dan net nu, wanneer u gevraagd wordt naar extra bewijsmateriaal, geen contacten meer hebt en dus het opsturen van extra documenten onmogelijk is (zie nota's CGVCS p.6 en 10, 16, 17), komt weinig geloofwaardig over.

Zo verklaart u dat er geen 'gat' in uw refugee card zit omdat, bij uw terugkeer naar Afghanistan, het bureau dat daarvoor verantwoordelijk zou zijn, gesloten was (zie nota's CGCV p.11). Ook dit komt niet aannemelijk over. Inderdaad, voor Afghaanse vluchtelingen die een PoR card hebben, is door het UNHCR een financiële bijstand voorzien bij terugkeer. Maar dat uw kaart nu opnieuw toevallig geen 'gat' heeft omdat het bureau gesloten is, komt in deze context weinig aannemelijk over. U verklaarde trouwens verkeerdelijk dat de Afghaanse overheid hiervoor verantwoordelijk was. U verwees nergens naar het UNHCR.

Zo blijkt u ook amper kennis te hebben van de weg naar Afghanistan, van Afghanistan zelf en van Jalalabad, Nangarhar en de regio waar uw vader een huis had. U werd tot driemaal toe gevraagd iets te vertellen over uw reis via de grens van Pakistan met Afghanistan bij uw terugkeer waarbij u expliciet gevraagd werd uw eigen ervaringen in eigen woorden te vertellen (zie nota's CGVS p.11). Maar u kwam niet verder dan dat u via Torkham ging, dat u eerst naar Peshawar ging, een vrachtwagen huurde en dat het leger die vrachtwagen controleerde. Dat komt weinig doorleefd over. Waar u nadien in Afghanistan bent aangekomen weet u evenmin te zeggen. U algemeen gevraagd wat u van Jalalabad kan vertellen, kwam u opnieuw niet verder dan dat er een bazar is en geldwisselaars (zie nota's CGVS p.18). U gevraagd naar de weg van Jalalabad naar uw huis in Hisarak, geeft u aan dat u die weg niet kent. U zou de weg andersom wel kennen (zie nota's CGVS p.18). U nogmaals gevraagd hoe de weg van Jalalabad naar uw huis gaat, gaf u aan dat het nacht was en u dus niets meer weet. Ook deze verklaringen kunnen niet overtuigen. U kent ook geen andere districten in de provincie Nangarhar en u kent naast de provincie Nangarhar zelfs geen andere provincies in Afghanistan (zie nota's CGVS p.19). U hebt wel eens gehoord van Tadjieken en Oezbeken, maar waar die in Afghanistan wonen weet u niet. U kent ten slotte ook geen enkele bekende figuren in de provincie Nangarhar, toch uw beweerde thuisbasis (zie nota's CGVS p.20), met uitzondering van een taliban-leider.

Zo blijkt u weliswaar een aantal Afghaanse namen van de maanden te kennen, maar u haalt deze door elkaar. U kan zeggen dat de winter in de maand mizan begint, maar u tweemaal gevraagd wanneer de zomer begint haalt u de maanden door elkaar en verwijst u verkeerdelijk naar mizan, saratan, sunbullah (sonbola) en hut, evenals jedhi (jadi) en dalwa (dalv).

Zo verklaart u nog dat u vanuit uw dorp via Kabul naar Nimroz reisde om dan naar Iran te reizen. Maar u gevraagd naar de reis tussen Kabul en Nimroz kan u enkel standaard antwoorden dat het donker was, u in de auto zat en dus niets zag (zie nota's CGVS p.14).

Zo verklaarde ook nog dat men in Afghanistan links rijdt en dat de bestuurder rechts zit (zie nota's CGVS p.8). In Afghanistan rijdt men nochtans zoals in België aan de rechterzijde en staat het stuur in principe aan de linkerzijde. U wist niet aan welke kant men in België rijdt, maar u wist dit wel expliciet verkeerd te zeggen wat betreft Afghanistan. Ook dit tast danig uw geloofwaardigheid aan.

Ten derde wijst het CGVS er op dat ook uw relaas helemaal niet geloofwaardig.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent een essentieel element van uw relaas. U zei dat u herder was en zorgde voor de dieren van uw familie en die van de buren. Echter verklaarde u eerst verschillende keren dat het om geiten ging om daarna aan te geven dat het om schapen ging. De uitleg die u daaraan gaf, zijnde dat schapen en geiten hetzelfde zijn binnen uw familie, is uiteraard niet afdoende (zie nota's CGVS p.21). In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u schapen had (zie vragenlijst CGVS 24/09/2020). Op het CGVS zelf verklaarde u eerst dat uw vader de geiten had verkocht om uw reis te betalen (zie nota's CGVS p.15), waarop u aangaf dat jullie vijftien geiten hadden. Even later begon u schapen en geiten door elkaar te halen (zie nota's CGVS p.20 en 21). Daarop werd u gevraagd wat u thuis had als herder, schapen of geiten. U gaf aan dat het schapen betrof. Deze inconsistenties doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gesteld dat u een herder was, is er wel degelijk een wezenlijk verschil tussen schapen en geiten.

Zo blijkt dat u uw land verliet omdat u vreesde beschuldigd te worden door de burens van diefstal. U werd daarop meermaals de vraag gesteld waarom u in Afghanistan uw onschuld niet had kunnen aantonen en wat dus eigenlijk de precieze reden was van uw vertrek (zie nota's CGVS p.23). U verwijst naar een gebrek aan bewijs en een angst voor zware straf en het krijgen van slaag. Maar het is niet redelijk dat u enerzijds aangeeft dat u omwille van een simpele valse beschuldiging van het stelen van twee dieren een drastische maatregel neemt het land te ontvluchten en anderzijds aangeeft dat er weinig concrete moeite is gedaan om ter plaatste het probleem op te lossen. Ook hier wordt opnieuw afbreuk gedaan aan uw geloofwaardigheid.

Zo kan u ook geen enkel document ter staving van uw relaas voorleggen.

Zo diende u ten slotte ook geen verzoek om internationale bescherming in toen u in Duitsland was. Nochtans kan van iemand die zijn regio ontvlucht om elders internationale bescherming te zoeken, redelijkerwijze verwacht worden dat die bescherming zoekt van zodra daar de mogelijkheid toe bestaat. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u met regelmaat te kennen gaf dat u de vraag niet goed verstond. Maar nergens hebt u daarbij opgemerkt dat er zich inzake de vertaling enig probleem voordeed. Op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u evenmin een taalprobleem aangegeven. U hebt de meeste andere vragen juist en uitgebreid weten te beantwoorden en aldus krijgt het CGVS het vermoeden dat het beweerdde moeilijk begrijpen van de vragen eerder een gebrek aan medewerking inhoudt dan een effectief niet begrijpen van de vragen.

Op basis van bovenstaande redenen kan u dan ook niet het statuut van vluchteling worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale

individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de

taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijzen te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met u persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hisarak, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.europa.eu/administration/easo/ib/202201EASOCOIReportAfghanistanCountryfocus.pdf>, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sqreportonafghanistanjanuary2022.pdf>) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoeker gaat vooreerst in op de redenen waarom hem de vluchtelingenstatus zou moeten toegekend worden.

Verzoeker gaat concreet en uitgebreid in op zijn voorgehouden vrees bij terugkeer voor vervolging door de taliban wegens het behoren tot de sociale groep van "jonge verwesterde Afghanen" en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging. Volgens verzoeker vreest hij sinds de machtsovername door de taliban voor vervolging indien hij terug zou keren omdat hij als "verwesterd" beschouwd zal worden. Hij stelt dat het Nansen-verslag van oktober 2021 in dit verband waardevolle inzichten biedt. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk is en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is. Verzoeker stelt dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt en dat hij een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen is volgens hem erg groot omdat terugkeerders enerzijds het risico lopen intern ontheemd te worden en ze anderzijds een groot risico lopen omwille van de terugkeer *an sich*. Verzoeker betoogt vooreerst dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren waaronder ten eerste daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege *Anti-Government Elements* (AGE's) (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), en c), van de Vreemdelingenwet). Hij meent het risico te lopen bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door deze actoren op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of spion geworden is. Hij wijst erop dat de UNHCR *Guidelines* van februari 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' erkennen als een risicogroep met een

verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging en citeert vervolgens uit het EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van 2 september dat verwijst naar een tussenkomst van F. Stahlmann. Verzoeker citeert vervolgens verschillende rapporten waarin gevallen gedocumenteerd worden van terugkeerders die in het verleden zijn gearresteerd of vermoord door de taliban. Hij wijst ook op een rapport van Asyls van augustus 2017, waarin wordt gesteld dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot, en dat dit in het bijzonder het geval is voor kinderen in hun tienerjaren die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Hij meent dat hij zich in dit geval bevindt. Bovendien lopen terugkeerders uit Europa het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. Verzoeker argumenteert verder dat in de Oostenrijkse krant *Kronen Zeitung* de woordvoerder van de taliban heeft aangekondigd dat de taliban de Afghanen, die terugkeren naar Afghanistan na weigering van hun asielverzoeken, zouden vervolgen. Hij wijst er ook op dat terugkerende Afghanen ook het risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), van de Vreemdelingenwet). Hij betoogt dat voormeld rapport van Asyls van augustus 2017 stelt dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. Verder betoogt hij dat uit een EASO-rapport van 2017 blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken en dat burens toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Verzoeker stelt tot besluit dat verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het Westen gegrond is.

Met betrekking tot de toepasselijke vervolgingsgrond stelt verzoeker vooreerst dat de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft en dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft geoordeeld dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht. Verzoeker wijst erop dat richtlijnen van het UNHCR speciëren dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Hij wijst er opnieuw op dat terugkerende Afghanen uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen, afvalligen, spionnen of verraders en hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet zou volstaan voor een gegronde vrees voor vervolging. Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als 'kafirs', zo merkt verzoeker op. Verzoeker citeert vervolgens een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en betoogt verder dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, en er dus nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld kunnen worden en herhaalt dat een toekomstgerichte beoordeling vereist is en dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep is die een grond vormt tot vervolging, zowel door de taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat enerzijds de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit en wijst erop dat voormeld Asyls-rapport van 2017 verwesterde Afghanen als '*targeted groups*' door de taliban beschouwt. Daarnaast kunnen Afghaanse terugkeerders verstoten worden door hun gemeenschap omdat zij vaak gezien worden als 'besmet' door westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland of omdat zij te maken krijgen met het '*stigma of failure*' waarbij terugkeer wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst verder naar onderzoek naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa waaruit blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verwachten dat Afghanen vervolging vermijden door "*het spel mee te spelen*" zou volgens verzoeker in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen. Ter conclusie

vreest verzoeker het doelwit te zijn van opstandelingsgroepen, omdat hij als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden. Nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico, aldus verzoeker, op vervolging nog groter, zowel in de plattelandsgebieden als in steden, gelet op hun strikte interpretatie van de *sharia*. Hij betoogt dat een jonge 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals hemzelf, die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, een zeer groot risico loopt om vervolgd te worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt er volgens verzoeker toe dat hij moet worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Vervolgens gaat verzoeker in op de redenen waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten worden toegekend.

Ten eerste betwist verzoeker dat zijn asielrelaas, dat verband houdt met artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet, niet geloofwaardig is.

Verzoeker betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband niet draagkrachtig zijn en dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Hij beantwoordde volgens hem de vragen die hem gesteld werden, die overigens soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel, zo goed als hij kon. Hij benadrukt dat hij een coherent relaas uiteenzette, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen en stelt dat, na herlezing van het geheel van zijn verklaringen, in samenhang met objectieve informatie over Afghanistan, er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vaststaand te beschouwen. Hij vervolgt dat, zou er nog onduidelijkheid bestaan, er verder onderzoek vereist is of hem het voordeel van de twijfel toegekend moet worden.

Vervolgens gaat verzoeker *in concreto* in op de verschillende weigeringsmotieven.

Aangaande het motief van de bestreden beslissing inzake zijn identiteit en zijn identiteitsdocumenten betoogt verzoeker vooreerst dat hij heeft toegegeven dat hij heeft gelogen over zijn leeftijd. Hij verduidelijkt dat er veel informatie circuleert onder Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, zoals dat als zij niet willen terugkeren naar het land dat volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, zij bij aankomst in België moeten zeggen dat zij minderjarig zijn. Hij vervolgt dat, aangezien hij zijn vingerafdrukken in Duitsland had gegeven en hij niet naar Duitsland wenste terug te keren, hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook verklaarde dat hij minderjarig was. Verzoeker stelt dat hij uiteraard spijt heeft dat hij gelogen heeft en de Belgische asielinstanties heeft getracht te misleiden, maar meent dat deze verklaringen geen betrekking hebben op zijn vrees voor vervolging in Afghanistan. Volgens verzoeker impliceert het loutere feit dat hij over zijn leeftijd heeft gelogen geenszins dat hij over zijn relaas gelogen heeft.

Wat zijn geboorteplaats betreft, stelt verzoeker dat hij nooit heeft willen liegen tegen de Belgische asielinstanties. Hij verklaart dat, toen hij hier voor de eerste keer naar gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hij de vraag verkeerd begrepen heeft en dacht dat hem werd gevraagd naar zijn dorp van herkomst. Hij vervolgt dat, toen hem deze vraag een tweede keer werd gesteld, hij wel direct verklaarde in Pakistan geboren te zijn geweest.

Voorts oppert hij dat hij nooit heeft willen zeggen dat hij niet wist of hij al dan niet een taskara had. Hij oppert dat hij met zijn verklaring hieromtrent bedoelde dat hij niet wist of zijn taskara nog in zijn huis in Joka was of niet. Bovendien is hij van mening dat dit geen aanwijzing is dat zijn taskara vervalst is. Hij benadrukt dat hij in dit verband verklaarde dat hij contact had opgenomen met zijn neef die in Jalalabad woont, om zijn taskara naar hem op te sturen. Volgens verzoeker is dit een geloofwaardige verklaring, die door geen enkel objectief bewijs wordt tegengesproken. Hij voegt hier nog aan toe dat, het enkele feit dat vervalsing van taskara's in Afghanistan gebruikelijk is, hij niet kan rechtvaardigen dat zijn taskara zonder nader onderzoek werd afgewezen.

Aangaande het motief van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoeker, met uitzondering van een taskara die niet echt geloofwaardig overkomt, geen enkel document of ander stuk kan voorleggen die zijn beweerde terugkeer naar Afghanistan kan staven, wat nochtans een essentieel element is daar het in Afghanistan was dat hij concrete problemen kreeg die zijn vlucht naar Europa zouden hebben veroorzaakt, herhaalt verzoeker in eerste instantie dat zijn taskara, in weerwil van wat de verwerende partij stelt, *prima facie* bewijs vormt van zijn identiteit, die in de bestreden beslissing niet rechtsgeldig wordt betwist.

Verder bevestigt verzoeker dat hij zijn vluchtelingenkaart en taskara inderdaad heeft kunnen verkrijgen via contacten die hij nog steeds in Afghanistan heeft. Hij beklemtoont dat hij verklaarde dat hij contact had opgenomen met zijn neef die in Jalalabad woont, en dat die neef vervolgens naar zijn huis is gegaan en deze documenten daar heeft gevonden. Hij voegt hieraan toe dat hij verklaarde dat hij geen contact meer heeft met zijn andere familieleden omdat zij in een afgelegen gebied wonen zonder internet- of telefoonnetwerk. Aldus verzoeker kan hij, aangezien hij geen contact heeft met zijn familie, niet gewoon vragen om hem documenten toe te zenden.

Voorts betoogt verzoeker dat er geen “gat” in zijn vluchtelingenkaart zit, omdat hij met zijn gezin in de winter teruggekeerd is naar Afghanistan en het “Afghaanse vluchtelingenbureau” aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan in de winter gesloten is vanwege het risico op lawines. Luidens het verzoekschrift is deze informatie, hoewel verzoeker niet precies weet om welk bureau het gaat, geloofwaardig op basis van beschikbare informatie waarnaar hij in het verzoekschrift verwijst.

Met betrekking tot de overweging waarin wordt gewezen op zijn gebrek aan kennis over de weg die hij naar Afghanistan aflegde en over Afghanistan zelf, oppert verzoeker dat hij niettemin een hoeveelheid informatie heeft verstrekt, die iemand die deze reis niet heeft gemaakt of niet in Afghanistan heeft gewoond, niet zou kunnen geven. Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat hij slechts vier maanden in zijn dorp in Afghanistan heeft doorgebracht, wat niet veel tijd is om een regio te leren kennen, en dat hij slechts één keer in Jalalabad is geweest om zijn taskara te regelen. Hij voegt hier ook nog aan toe dat zijn dorp Joka in een zeer afgelegen en landelijk gebied ligt en dat hij geen idee had wat er zich buiten zijn dorp – dat hij nooit heeft verlaten – afspeelde. Hij besluit dat al deze elementen de commissaris-generaal ertoe hadden moeten brengen zijn eisen te verlagen en de door hem verschaft informatie als toereikend te beschouwen.

Verder stelt verzoeker nog dat hij nooit naar school is geweest en dat hij dus nooit de maanden van de Afghaanse kalender heeft geleerd.

Bovendien bevestigt verzoeker, met betrekking tot zijn reis van Kaboel naar Nimroz, wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verteld, namelijk dat het donker was en dat hij in een auto zat, en dus niets zag. Hij voegt hier nog aan toe dat hij onderweg veel meer bezig was met nadenken over zijn toekomst, dan met het analyseren en zich herinneren van de reis die hij maakte.

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat er in Afghanistan links wordt gereden, wijst hij erop dat hem eerst naar de situatie in België is gevraagd, waarop hij antwoordde dat hij dat niet wist. Hij vervolgt dat hij op het moment van zijn verklaringen reeds negen tot tien maanden in België was, hetgeen erop wijst dat hij niet op dergelijke zaken let. Gelet op het gegeven dat hij in een uiterst afgelegen gebied woonde, is het volgens verzoeker volkomen geloofwaardig dat hij bijna nooit een auto was tegengekomen, behalve bij zijn aankomst in of vertrek uit Afghanistan. Het enkele feit dat hij niet verklaarde dat hij niet wist of men in Afghanistan links rijdt, doet – aldus verzoeker – niets af aan deze conclusie. Hij voegt hieraan toe dat, gezien de stresssituatie waarin hij zich bevond, het begrijpelijk is dat hij zich van het geluk beproefde, wetende dat hij een kans van één op twee had om het juiste antwoord te geven.

Verzoeker concludeert dat de commissaris-generaal de door hem tijdens de administratieve neergelegde documenten niet op geldige wijze in twijfel trekt en dat de grieven betreffende zijn kennis van Afghanistan te zwaar zijn gelet op zijn verblijf in Afghanistan en de plaats waar hij woonde. Hij is van mening dat het feit dat zijn problemen zich in Afghanistan hebben voorgedaan, dan ook niet op geldige wijze betwist zijn en derhalve als voldoende vaststaand moet worden beschouwd.

Aangaande het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zijn relaas niet geloofwaardig is, repliceert verzoeker als volgt.

Waar de verwerende partij erop wijst dat hij geiten en schapen door elkaar haalt, herhaalt verzoeker zijn verklaring dat er in zijn familie geen onderscheid werd gemaakt tussen de twee. Hij voegt hieraan toe dat, toen zijn familie in Pakistan woonde, hij en zijn familie geiten hadden en dat hij de twee vaak verwarde. Hij citeert ook zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in dit verband.

Voorts wenst verzoeker te herinneren aan de kern van zijn problemen, waar de verwerende partij stelt dat hij zijn problemen had kunnen oplossen door te trachten zijn onschuld aan te tonen. Concreet verduidelijkt hij dat de taliban op een dag vier schapen stalen: twee van de burens en twee van hemzelf, dat toen de burens hem kwamen ondervragen, hij hun vertelde dat de taliban hun schapen hadden gestolen, dat de

buren daarop naar de taliban gingen en uitlegden dat verzoeker hen ervan had beschuldigd hun schapen te stelen, dat de taliban daarop antwoordden dat zij niet wisten waar de schapen waren en dat verzoeker loog, en dat hij dus niet alleen problemen kreeg met zijn burens maar ook en vooral met de taliban, die vernamen dat hij hen had beschuldigd. Hij beklemtoont dat het voor hem onmogelijk was om met de taliban te onderhandelen, gelet op het feit dat het extreme geweld van de taliban niet langer ter discussie staat. Luidens het verzoekschrift had hij, bij gebreke aan politie of contacten of zelfs vrienden in de regio, geen andere keuze dan te vluchten.

In verband met het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland, wijst verzoeker erop dat hij verklaarde dat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan niet wist waar hij om internationale bescherming zou verzoeken en dat hij, toen hij in Servië aankwam, echter andere Afghansen ontmoette die van plan waren in België om internationale bescherming te verzoeken. Volgens hem is het zeer begrijpelijk en geloofwaardig dat hij zich bij deze groep heeft aangesloten en België als zijn doel heeft gekozen.

Hij concludeert dat de commissaris-generaal hem nauwelijks ondervraagd heeft om een objectieve beoordeling te maken van de werkelijkheid van zijn vrees en dat er in de bestreden beslissing evenzo slechts twee korte argumenten werden geformuleerd die het geheel van zijn asielrelaas in twijfel trekken, wat ongetwijfeld een schending vormt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Ten tweede hekelt verzoeker dat hem geen subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan waar zij stelt dat hij veilig in Nangarhar kan wonen.

Aangaande de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan betoogt verzoeker, onder verwijzing naar UNHCR, *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van augustus 2018, dat de veiligheidssituatie erg verslechterd is sinds 2014. Ook OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch hebben gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie (OSAR, *“Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles”*, 12 september 2019; Amnesty International, *“Afghanistan 2019; Human Rights Watch, Civilians Are Losing the War in Afghanistan”*, 14 september 2018; HRW, *“Afghanistan – Events of 2019”* (weblink)). Verzoeker betoogt dat deze ontwikkelingen moeten gezien worden in de context van de recente gebeurtenissen in Afghanistan. Hij wijst erop dat ondanks een vermindering van het geweld na de machtsovername door de taliban er nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen. Hij benadrukt dat het UNHCR in een nota van augustus 2021 oproep om alle gedwongen terugkeer op te schorten en om toegang tot het grondgebied te verlenen voor Afgaanse vluchtelingen en recent zijn positie heeft bevestigd inzake toegang tot het grondgebied voor Afghansen. Verzoeker citeert een arrest van de Raad, met name arrest nr. 215 314 van 17 januari 2019, waarin wordt gesteld dat beschermingsverzoeken met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld en wijst erop dat de bronnen waarop de motivering van de commissaris-generaal is gebaseerd van januari 2022 dateren en dat de laatste voor dit verslag verzamelde informatie dateert van 8 december 2021. Verzoeker meent dat de gebruikte informatie door de commissaris-generaal niet voldoende is geactualiseerd en dat het voorbarig is te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar de bevindingen van de Raad in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en stelt dat er momenteel niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij nodigt de commissaris-generaal uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een *“Fact-Finding Mission”* naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen. Tot slot verwijst verzoeker naar het advies over de veiligheidssituatie in Afghanistan van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en stelt hij dat het opvallend is dat er zo'n discrepantie bestaat tussen dit standpunt en het standpunt van de commissaris-generaal. Hij concludeert dat het in het licht van bovenvermelde ontwikkelingen duidelijk blijkt dat de door verwerende partij verzamelde informatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is.

Verzoeker merkt voorts op dat de commissaris-generaal geen melding maakt van de veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, Nangarhar. Hij stelt dat volgens het EASO-rapport van september 2021 de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar zeer onstabiel en onveilig is. Hij citeert ook cijfers uit het EASO-rapport van september 2021 aangaande het aantal ontheemden in de provincie en stelt dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of het aantal doden. Verzoeker

meent dat een terugkeer voor hem helemaal niet mogelijk is omdat het district Hisarak in de provincie Nangarhar niet veilig is voor burgers. Door geen rekening te houden met zijn individuele situatie alsook de algemene situatie in de provincie Nangarhar heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en “het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU” geschonden.

Ten derde betoogt verzoeker dat het talibanregime verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, en dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet derhalve van toepassing is.

Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan argumenteert verzoeker dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Het land wordt geconfronteerd met extreme tekorten en armoede en bevond zich voor de machtsovername door de taliban al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19-pandemie, het gewapend conflict en dit is daarna alleen maar verslechterd, zo meent hij. Hij citeert vervolgens uit een artikel van *La Libre* en geeft aan dat de staatssecretaris van de Verenigde Naties reeds aan de alarmbel heeft getrokken daar de humanitaire situatie dramatisch achteruit gaat. De verergering van de humanitaire en socio-economische situatie is volgens hem een direct gevolg van de internationale sancties die werden genomen wegens het niet-democratische regime van de taliban. Hij geeft aan dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precare situatie. Hij wijst erop dat miljarden Afghaanse tegoeden bevroren zijn in het buitenland en dat enkel dringende humanitaire hulp wordt geleverd en dat tegelijk de administratieve capaciteit van de taliban zeer beperkt is omdat vele voormalige regeringsambtenaren zijn gevlucht waardoor basisdiensten niet worden verleend. Ook de gestegen werkloosheid zou een gevolg zijn van het autoritaire regime van de taliban. Verzoeker meent dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precare situatie. Hij verwijst tot slot ook hier naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Voorts meent verzoeker dat, mocht de Raad tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand niet het gevolg van de beslissingen van de talibanregering is, en als gevolg dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, België verplicht is, in toepassing van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten, vervat in de artikelen 2 en 3 van het EVRM, te vermijden, ongeacht of de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Verzoeker vreest gezien de gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan en meent op die basis ook aanspraak te kunnen maken op subsidiaire bescherming.

2.1.4. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt, benevens de talrijke in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde bronnen waarvan hij een inventaris voegt met de vermelding van de vindplaats en *weblinks*, geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 23 mei 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;

- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat artikel 1 enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteenzet en artikel 4 van dezelfde wet enkel de uitgesloten gevallen van dat toepassingsgebied bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze deze artikelen geschonden zouden (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepalingen.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd. Hij was herder en zorgde voor zijn eigen dieren en de dieren van zijn burens. Op een dag zouden de taliban twee dieren van de burens, waarvoor verzoeker zorgde, afgenomen hebben. Toen hij de burens hierover informeerde, geloofden zij hem niet, beschuldigden zij hem van diefstal en stapten ze naar de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt, aangezien er, omwille van verschillende redenen, geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen.

Vooreerst (i) legt verzoeker geen éénduidige verklaringen af omtrent zijn identiteit en zijn identiteitsdocumenten. Zo (a) verklaarde verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming te zijn geboren in het jaar 2003 en aldus minderjarig te zijn, terwijl hij er zich wel bewust van was dat hij meerderjarig was, daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij al achttien of negentien jaar oud was bij zijn terugkeer naar Afghanistan en hij ook toegaf dat hij bewust een fout geboortjaar opgaf. Voorts (b) verklaarde hij bij het indienen van zijn verzoek dat hij in Afghanistan is geboren, om later bij het commissariaat-generaal te verklaren dat hij eigenlijk in Pakistan is geboren. De commissaris-generaal meent dat verzoeker zich ook hiervan bewust was en ook hier de asielinstanties heeft trachten te misleiden op bewuste wijze. Bovendien (c) verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet wist of hij in Afghanistan over een taskara beschikte, terwijl hij later ten aanzien van het commissariaat-generaal verklaarde dat hij wel een taskara had, dat hij die samen met zijn vader in Jalalabad was gaan laten maken en dat die nadien naar België werd opgestuurd, wat afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid en zelfs doet vermoeden dat zijn taskara vals of vervalst is. In dit verband voegt de commissaris-generaal nog toe dat uit algemene informatie blijkt dat het zowel in Afghanistan als in Pakistan gemakkelijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen.

Daarnaast (ii) kan verzoeker, met uitzondering van een taskara die niet echt geloofwaardig overkomt, geen enkel document of ander stuk voorleggen die zijn beweerde terugkeer naar Afghanistan kan staven, terwijl dit nochtans een essentieel element is in zijn verzoek om internationale bescherming, daar het in Afghanistan was dat hij concrete problemen kreeg die zijn vlucht naar Europa zouden hebben veroorzaakt. Vooreerst (a) verklaarde verzoeker eerst dat hij een foto van zichzelf in Afghanistan had, om vervolgens,

wanneer hem gevraagd werd om deze foto te tonen, te verklaren dat deze verwijderd is en dat er geen foto's van hem in Afghanistan bestaan. Voorts (b) kan verzoeker geen enkel document voorleggen van zijn ouders of familie die nu in Afghanistan zouden zijn, terwijl hij wel in staat was om zijn eigen taskara en *Refugee Card* te laten opsturen vanuit Jalalabad. De commissaris-generaal voegt hieraan toe dat het feit dat hij post kan ontvangen vanuit Jalalabad doet vermoeden dat hij daar kennissen heeft. Dat hij net, wanneer hem gevraagd werd naar extra bewijsmateriaal, geen contacten meer had en dus het opsturen van documenten onmogelijk was, is weinig geloofwaardig. Ook (c) verzoekers verklaring dat er geen "gat" in zijn *Refugee Card* zit omdat, bij zijn terugkeer naar Afghanistan, het bureau dat daarvoor verantwoordelijk zou zijn gesloten was, komt niet aannemelijk over en is verkeerd in zoverre hij stelt dat de Afghaanse overheid hiervoor verantwoordelijk was. Tot slot (d) blijkt hij ook amper kennis te hebben van de weg naar Afghanistan, van Afghanistan zelf, van Jalalabad, van Nangarhar en van de regio waar zijn vader een huis had.

Tot slot (iii) is ook verzoekers relaas niet geloofwaardig. Zo (a) legt hij tegenstrijdige verklaringen af omtrent een essentieel element van zijn relaas, waar hij eerst verschillende keren verklaarde dat hij voor geiten zorgde, om daarna aan te geven dat het om schapen ging. Verder (b) is het niet redelijk dat hij enerzijds aangeeft dat hij omwille van een simpele valse beschuldiging vanwege zijn burens dat hij twee van hun dieren zou gestolen hebben, een drastische maatregel neemt het land te ontvluchten en anderzijds aangeeft, waar hij verklaart dat er een gebrek aan bewijs is en dat hij angst heeft voor zware straffen, wanneer hem meermaals werd gevraagd waarom hij in Afghanistan zijn onschuld niet had kunnen aantonen, dat hij weinig concrete moeite heeft gedaan om ter plaatse het probleem op te lossen. Ook (c) kan verzoeker geen enkel document ter staving van zijn relaas voorleggen. Bovendien (d) wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende toen hij in Duitsland was, terwijl van iemand die zijn regio ontvlucht om elders internationale bescherming te zoeken, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die bescherming zoekt van zodra daar de mogelijkheid toe bestaat.

Volledigheidshalve (iv) merkt de commissaris-generaal nog op dat verzoeker met regelmaat te kennen gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij de vraag niet goed verstond. Echter, daar hij daarbij nergens opmerkte dat er zich inzake de vertaling enig probleem voordeed, dat hij evenmin bij de Dienst Vreemdelingenzaken een taalprobleem heeft aangegeven en dat hij de meeste andere vragen juist en uitgebreid heeft weten te beantwoorden, krijgt de commissaris-generaal het vermoeden dat het beweerde moeilijk begrijpen van de vragen eerder een gebrek aan medewerking inhoudt dan een effectief niet begrijpen van de vragen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich immers in wezen tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij een coherent relaas uiteenzette en dat er geen tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld aangaande essentiële elementen, wijst de Raad er vooreerst op dat, gelet op wat volgt, hij wel degelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde, ook wat betreft de essentiële elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, zijnde zijn identiteit en de problemen waarvoor hij Afghanistan ontvluchtte. Hierbij wordt nog opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad merkt hier ook op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas.

2.3.7.4. In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit en zijn identiteitsdocumenten.

Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Deze instanties mogen van een verzoeker dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, niet in het minst over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. De vaststelling dat verzoeker desbetreffend in gebreke blijft, ondergraaft dan ook op ernstige wijze zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.7.4.1. Vooreerst verklaarde verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming te zijn geboren in het jaar 2003 en aldus minderjarig te zijn, terwijl hij er zich wel bewust van was dat hij meerderjarig was, daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij al achttien of negentien jaar oud was bij zijn terugkeer naar Afghanistan en hij ook toegaf dat hij bewust een fout geboortjaar opgaf. Hoewel deze tegenstrijdige verklaringen niet rechtstreeks betrekking hebben op zijn asielrelaas, doen zij wel ernstig afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Dit toont immers aan dat verzoeker er niet voor terugdeinst om de asielinstanties te misleiden en bedrieglijke en leugenachtige verklaringen af te leggen. In die zin doen verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn leeftijd wel degelijk indirect afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker tracht de verantwoordelijkheid voor de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent te leggen bij andere Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die hem advies gaven om te vermijden dat hij naar Duitsland zou worden teruggestuurd op grond van de Dublin III-Verordening. Verzoeker tracht zijn leugen te minimaliseren, waarbij hij aangeeft dat hij hiermee voordeel trachtte te halen met betrekking tot de toepassing van de Dublin III-Verordening en alzo, als voorgehouden minderjarige, wou vermijden dat hij naar Duitsland teruggestuurd zou worden. De Raad kan alleen vaststellen dat verzoeker aldus erkent weloverwogen te hebben gelogen ten aanzien van de asielinstanties om hier een voordeel uit te halen voor de behandeling van zijn zaak. Dat verzoeker er, spijt achteraf niet te na gesproken, geen graten in zag om moedwillig te liegen over zijn leeftijd, kan wel degelijk worden weerhouden als een negatieve indicator omtrent zijn algehele geloofwaardigheid. Het spreekt voorts voor zich dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hijzelf aflegt. Van een verzoeker om internationale bescherming, die een dringende nood aan internationale bescherming stelt te hebben, mag immers worden verwacht dat hij, wanneer hij in Europa om bescherming vraagt, reeds van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker wat betreft zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, alsook aangaande de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar, zo weze herhaald, op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming. Verzoeker kan de verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen niet afschuiven op derden. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Ten andere werd verzoeker van in het begin van zijn verzoek om internationale bescherming gewezen op het belang om de waarheid te vertellen en werd hem zelfs expliciet gesteld niet degenen te geloven die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.

Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken bewust foutieve verklaringen aflegde over een dermate essentieel element als zijn leeftijd, wijst er aldus wel degelijk op dat hij de asielinstanties trachtte te misleiden en doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud toegaf dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen had over zijn leeftijd en dat hij er spijt van heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.3.7.4.2. Voorts dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker bij het indienen van zijn beschermingsverzoek verklaarde dat hij in Afghanistan geboren is, om later bij het commissariaat-generaal te verklaren dat hij eigenlijk in Pakistan geboren is.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat, toen hem gevraagd werd naar zijn geboorteplaats bij de Dienst Vreemdelingenzaken (tijdens de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming), hij de vraag

verkeerd begrepen had en dacht dat hem werd gevraagd naar zijn dorp van herkomst. Hij wijst er voorts ook op dat toen hem deze vraag werd gesteld tijdens zijn tweede gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hij direct verklaarde dat hij in Pakistan geboren is. Hij wijst in dit verband naar punt 5 van het document “*verklaring DVZ*”.

De Raad stelt vast dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk uitleg vroeg bij het feit dat hij bij de eerste contacten met de Belgische asielinstanties gezegd had dat hij in Afghanistan is geboren. Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij bij aankomst niemand kende, dat hij in de avond aankwam en in een park sliep, waar hij een andere Afghaan ontmoette die hem zei dat hij niet moest zeggen dat hij van Pakistan kwam omdat dat voor problemen zou zorgen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker gaf aldus tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk toe dat hij bewust naliet te verklaren dat hij in Pakistan zou geboren zijn. Het gaat dan ook geenszins op *post factum* opeens te stellen dat hij de vraag toen verkeerd had begrepen en dat hij nooit heeft willen liegen tegen de Belgische autoriteiten.

Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat advies van derden geen verschoning kan bieden voor de verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming aflegt in het kader van zijn verzoek.

De commissaris-generaal oordeelde aldus terecht dat verzoeker ook op dit punt de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden en dat dit alles verder afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Dat verzoeker nooit heeft willen liegen tegen de Belgische autoriteiten, doet ook hier geen afbreuk aan.

2.3.7.4.3. Tijdens de administratieve procedure legde verzoeker zijn taskara neer, waarover de commissaris-generaal terecht het volgende stelde:

“Zo verklaarde u in uw verklaringen voor de DVZ (zie vraag 25 verklaringen DVZ 24/09/2020) ook dat u niet weet of u in Afghanistan over een taskara beschikte. In tegenstelling verklaarde u later ten aanzien van het CGVS (zie nota's CGVS p.5 en 9) dat u een taskara had, dat u die samen met uw vader in Jalalabad was gaan laten maken en dat die nadien naar België werd opgestuurd. U wist dus wel dat u een taskara had. Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en doet zelfs vermoeden dat uw taskara een vals of vervalst document is. Immers blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier dat het in Afghanistan gemakkelijk is om valse en vervalste documenten te verkrijgen. Diezelfde informatie heeft het CGVS trouwens ook wat betreft Pakistan, ook hier blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en vervalste stukken te verkrijgen. Ook deze informatie is aan het administratieve dossier toegevoegd.”

Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken bedoelde dat hij niet wist of zijn taskara nog in zijn huis in Jokan was of niet, is een loutere *post factum* verklaring. In het document “*verklaring DVZ*” verklaarde verzoeker immers uitdrukkelijk dat hij niet weet of hij in Afghanistan een taskara heeft, maar dat hij hier geen heeft (administratief dossier, verklaring DVZ, punt 25). Deze verklaring is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

In dit verband herhaalt verzoeker zijn verklaringen over hoe hij aan zijn taskara is gekomen, stelt hij dat deze door geen enkel objectief bewijs worden tegengesproken en betoogt hij dat het enkele feit dat vervalsing van (taskara-)documenten in Afghanistan gebruikelijk is, niet kan rechtvaardigen dat zijn taskara zonder nader onderzoek wordt afgewezen. De Raad merkt evenwel op dat de pertinente vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken oorspronkelijk verklaarde dat hij niet wist of hij een taskara had een eerste indicatie vormt dat de neergelegde taskara een vals of vervalst document betreft. Daarnaast, als bijkomend element om aan zijn taskara geen bewijswaarde toe te kennen, verwijst de commissaris-generaal terecht naar algemene informatie waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om valse of vervalste (identiteits-)documenten te verkrijgen, gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan, en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke akten te onderscheiden zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten sowieso bijzonder relatief is (administratief dossier, map landeninformatie, stukken 1 en 2). Dat er een (authenticiteits-)onderzoek moest worden gevoerd naar de taskara was, gelet op het voorgaande, dan ook niet vereist. Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat uit de neergelegde taskara niets kan afgeleid worden over de problemen die verzoeker in Afghanistan zou gekend hebben.

2.3.7.5. De Raad beaamt voorts de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker, met uitzondering van een taskara die niet echt geloofwaardig overkomt, geen enkel document of ander stuk voorlegt die zijn beweerde terugkeer naar Afghanistan kan staven en dat verzoeker ook amper kennis heeft van de weg naar Afghanistan, van Afghanistan zelf, van Jalalabad, van Nangarhar en van de regio waar zijn vader een huis had. De commissaris-generaal voegt hier terecht aan toe dat zijn verblijf in Afghanistan nochtans een essentieel element is in zijn verzoek om internationale bescherming, daar het in Afghanistan was dat hij concrete problemen kreeg die zijn vlucht naar Europa zouden hebben veroorzaakt.

2.3.7.5.1. Wat betreft het gebrek aan documenten of andere stukken ter staving van verzoekers vermeende terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad het volgende.

Waar verzoeker in het verzoekschrift vooreerst herhaalt dat zijn taskara, in weerwil van wat de verwerende partij stelt, *prima facie* bewijs vormt van zijn identiteit en dat dit niet op rechtsgeldige wijze is betwist in de bestreden beslissing, wijst de Raad op het bovenvermelde, waaruit blijkt dat er wel degelijk geen bewijswaarde kan worden toegekend aan deze taskara.

In verband met de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde *Refugee Card* en de vermeende oversteek van de grens tussen Pakistan en Afghanistan, verklaart verzoeker onder meer dat er aan de grensovergang een post is van de Afghaanse overheid waar geld wordt gegeven aan terugkerende vluchtelingen en een "gat" wordt gemaakt in de *Refugee Card* van de betrokkenen. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze dat er inderdaad, voor Afghaanse vluchtelingen met een *Refugee Card*, financiële bijstand is voorzien bij terugkeer naar Afghanistan, maar dat dit is voorzien door het UNHCR, en niet door de Afghaanse overheid, zoals verzoeker verkeerdelijk stelt. Bovendien stelt de commissaris-generaal terecht vast dat er in de door verzoeker neergelegde *Refugee Card* geen "gat" zit. Verzoekers verklaring hiervoor tijdens het persoonlijk onderhoud dat het kantoor gesloten was door het koude weer (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12) wordt in het verzoekschrift opnieuw herhaald. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat dit komt omdat er in die periode een risico bestaat op lawines. De Raad, in navolging van de verwerende partij, oordeelt dat dit geen aannemelijke verklaring is. Bovendien dient te worden vastgesteld dat hoewel verzoeker informatie bijbrengt ter bevestiging van zijn bewering dat er zich lawines kunnen voordoen bij de grens tussen Pakistan en Afghanistan, hij er niet in slaagt informatie bij te brengen waaruit blijkt dat de post van het UNHCR bij de Pakistaans-Afghaanse grens, dat financiële bijstand verleent aan terugkerende Afghaanse vluchtelingen en een gat maakt in hun *Refugee Card*, gesloten is tijdens de wintermaanden, laat staan dat er om die reden geen "gat" in de voorgelegde *Refugee Card* zit.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen verweer biedt tegen de pertinente overweging van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoeker eerst verklaarde dat hij een foto van zichzelf in Afghanistan had, om vervolgens, wanneer hem gevraagd werd om deze foto te tonen, te verklaren dat deze verwijderd is en dat er geen foto's van hem in Afghanistan bestaan, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen van zijn ouders of familie die nu in Afghanistan zouden zijn, terwijl hij wel in staat was om zijn eigen taskara en *Refugee Card* te laten opsturen vanuit Jalalabad, wat doet vermoeden dat hij daar kennissen heeft. De commissaris-generaal voegt hier terecht aan toe dat het weinig geloofwaardig is dat hij, net wanneer hem gevraagd wordt naar extra bewijsmateriaal, geen contacten meer heeft, waardoor het opsturen van extra documenten onmogelijk is (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 10, 16, 17). In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij zijn vluchtelingenkaart en taskara heeft kunnen verkrijgen via contacten die hij nog steeds in Afghanistan heeft. Hij beklemtoont dat hij verklaarde dat hij contact had opgenomen met zijn neef die in Jalalabad woont, en dat die neef vervolgens naar zijn huis is gegaan en deze documenten daar heeft gevonden. Hij voegt hieraan toe dat hij verklaarde dat hij geen contact meer heeft met zijn andere familieleden omdat zij in een afgelegen gebied wonen zonder internet- of telefoonnetwerk. Aldus verzoeker kan hij, aangezien hij geen contact heeft met zijn familie, niet gewoon vragen om hem documenten toe te zenden. De Raad stelt vast dat, waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog stelt dat hij geen contact heeft met zijn familie maar zou proberen contact op te nemen met zijn neef (of vader), hij in het verzoekschrift uitdrukkelijk bevestigt dat hij wel nog in contact staat met zijn neef. Hoewel verzoeker verklaart geen contact meer te hebben met de overige leden van zijn familie omdat zij in een afgelegen gebied wonen zonder internet- of telefoonnetwerken, waardoor hij hen niet gewoon kan vragen om hem documenten toe te zenden, kon van verzoeker verwacht worden dat hij contact opnam met zijn neef om bijkomende documenten te bekomen, des te meer daar

verzoeker minstens zijn taskara ook via deze neef heeft kunnen bemachtigen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker laat immers, zowel tijdens de administratieve procedure als tijdens de procedure voor de Raad, na dit te doen.

2.3.7.5.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker amper kennis heeft van de weg naar Afghanistan, van Afghanistan zelf, van Jalalabad, van Nangarhar en van de regio waar zijn vader een huis had:

“Zo blijkt u ook amper kennis te hebben van de weg naar Afghanistan, van Afghanistan zelf en van Jalalabad, Nangarhar en de regio waar uw vader een huis had. U werd tot driemaal toe gevraagd iets te vertellen over uw reis via de grens van Pakistan met Afghanistan bij uw terugkeer waarbij u expliciet gevraagd werd uw eigen ervaringen in eigen woorden te vertellen (zie nota’s CGVS p.11). Maar u kwam niet verder dan dat u via Torkham ging, dat u eerst naar Peshawar ging, een vrachtwagen huurde en dat het leger die vrachtwagen controleerde. Dat komt weinig doorleefd over. Waar u nadien in Afghanistan bent aangekomen weet u evenmin te zeggen. U algemeen gevraagd wat u van Jalalabad kan vertellen, kwam u opnieuw niet verder dan dat er een bazar is en geldwisselaars (zie nota’s CGVS p.18). U gevraagd naar de weg van Jalalabad naar uw huis in Hisarak, geeft u aan dat u die weg niet kent. U zou de weg andersom wel kennen (zie nota’s CGVS p.18). U nogmaals gevraagd hoe de weg van Jalalabad naar uw huis gaat, gaf u aan dat het nacht was en u dus niets meer weet. Ook deze verklaringen kunnen niet overtuigen. U kent ook geen andere districten in de provincie Nangarhar en u kent naast de provincie Nangarhar zelfs geen andere provincies in Afghanistan (zie nota’s CGVS p.19). U hebt wel eens gehoord van Tadjieken en Oezbeken, maar waar die in Afghanistan wonen weet u niet. U kent ten slotte ook geen enkele bekende figuren in de provincie Nangarhar, toch uw beweerde thuisbasis (zie nota’s CGVS p.20), met uitzondering van een taliban-leider.

Zo blijkt u weliswaar een aantal Afghaanse namen van de maanden te kennen, maar u haalt deze door elkaar. U kan zeggen dat de winter in de maand mizan begint, maar u tweemaal gevraagd wanneer de zomer begint haalt u de maanden door elkaar en verwijst u verkeerdelijk naar mizan, saratan, sunbullah (sonbola) en hut, evenals jedhi (jadi) en dalwa (dalv).

Zo verklaart u nog dat u vanuit uw dorp via Kabul naar Nimroz reisde om dan naar Iran te reizen. Maar u gevraagd naar de reis tussen Kabul en Nimroz kan u enkel standaard antwoorden dat het donker was, u in de auto zat en dus niets zag (zie nota’s CGVS p.14).

Zo verklaarde ook nog dat men in Afghanistan links rijdt en dat de bestuurder rechts zit (zie nota’s CGVS p.8). In Afghanistan rijdt men nochtans zoals in België aan de rechterzijde en staat het stuur in principe aan de linkerzijde. U wist niet aan welke kant men in België rijdt, maar u wist dit wel expliciet verkeerd te zeggen wat betreft Afghanistan. Ook dit tast danig uw geloofwaardigheid aan.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de vragen die tijdens het persoonlijk onderhoud in dit verband werden gesteld soms veel te gedetailleerd waren voor iemand van zijn profiel.

Hij verduidelijkt vooreerst dat hij slechts vier maanden in zijn dorp in Afghanistan heeft gewoond, wat niet veel tijd is om zijn regio te leren kennen, dat hij slechts één keer in Jalalabad is geweest om zijn taskara te regelen en dat zijn dorp Joka in een zeer afgelegen en landelijk gebied ligt en dat hij geen idee had wat er zich buiten het dorp, dat hij nooit heeft verlaten, afspeelde. Dat verzoeker geen idee had van wat er zich buiten zijn dorp afspeelde omdat dit dorp in een afgelegen gebied lag en dat hij zijn dorp nooit verlaten heeft, moet genuanceerd worden door de gegevens dat verzoeker wel degelijk de reis van Pakistan naar Afghanistan met zijn familie en het bezoek aan Jalalabad met zijn vader voor zijn taskara persoonlijk meemaakte. Gelet op verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat hij (voor het overige) zijn dorp niet verliet, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat deze gebeurtenissen een grote indruk op verzoeker, die toen overigens reeds meerderjarig was, hebben nagelaten en mag er van verzoeker verwacht worden dat hij in staat is hierover doorleefde en coherente verklaringen af te leggen. Bovendien is dit geen verklaring voor de pertinente vaststelling dat verzoeker ook weinig informatie kan verstrekken over zijn regio en de provincie Nangarhar. Dat verzoeker slechts vier maanden in deze regio zou gewoond hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan, neemt niet weg dat hij in die vier maanden toch het een en het ander zou moeten opgevangen hebben over zijn regio. Uit verzoekers verklaringen, en in het bijzonder de verklaring dat hij ook werkte voor de burens (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 20), blijkt geenszins dat hij in die vier maanden niet zou deelgenomen hebben aan het sociaal leven en

niet in contact zou gekomen zijn met mensen die al langer in de regio wonen en hem zouden kunnen geïnformeerd hebben over de regio.

In verband met verzoekers vertrek uit Afghanistan, en meer bepaald zijn reis tussen Kabul en Nimroz, herhaalt hij in het verzoekschrift dat het donker was en dat hij in de auto zat, waardoor hij niet veel zag. Hij voegt hier nog aan toe dat hij onderweg veel meer bezig was met het nadenken over zijn toekomst, dan met het analyseren en zich herinneren van de reis die hij maakte. De Raad heeft begrip voor het gegeven dat verzoeker veel aan zijn hoofd had tijdens zijn vlucht naar Europa, maar oordeelt niettemin dat, gelet op verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij zijn dorp niet verliet, er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat ook deze reis een grote indruk op hem heeft nagelaten, waardoor mag worden verwacht dat hij hierover toch tot op zekere hoogte doorleefde en coherente verklaringen kan afleggen. Dat het donker was en dat hij in de auto zat, neemt niet weg dat hij toch iets van deze reis zou moeten hebben opgevangen.

Waar in de bestreden beslissing verder wordt vastgesteld dat verzoekers kennis met betrekking tot de Afghaanse kalendermaanden gebrekkig is, oppert hij in het verzoekschrift dat hij nooit naar school is gegaan en hij de Afghaanse kalender nooit heeft geleerd. De Raad stelt in dit verband dat kennis over de Afghaanse kalender niet enkel kan opgedaan worden in schoolverband, maar ook tijdens het functioneren in de Afghaanse samenleving. Zeker als verzoeker als herder zou gewerkt hebben in Afghanistan, ook al was dit eerder kortstondig, kan verwacht worden dat hij de Afghaanse kalender zou kennen.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde dat men in Afghanistan links rijdt, acht de Raad, gelet op verzoekers verweer in het verzoekschrift, overtuigend. Hoewel aldus getwijfeld kan worden aan de pertinentie van de betreffende overweging, merkt de Raad op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

Tot slot meent verzoeker dat hij een hoeveelheid informatie heeft verstrekt die iemand die niet de reis heeft gemaakt van Pakistan naar Afghanistan en niet in Afghanistan heeft gewoond, niet zou kunnen verstrekken. De Raad merkt op dat de informatie die door verzoeker verstrekt wordt in dit verband algemeen en weinig doorleefd overkomt. Hij duidt ook geenszins *in concreto* aan welke informatie het tegendeel zou bewijzen.

2.3.7.6. Bovendien merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, op dat verzoekers relaas op zich ook niet geloofwaardig is.

2.3.7.6.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent een essentieel element van zijn relaas, wat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker verklaart namelijk dat hij herder was, dat hij zorgde voor de dieren van zijn familie en van de burens en dat hij problemen kreeg toen de taliban twee dieren van de burens meenam toen hij ervoor zorgde. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker eerst verschillende keren verklaarde dat het om geiten ging, om daarna aan te geven dat het om schapen ging:

"In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u schapen had (zie vragenlijst CGVS 24/09/2020). Op het CGVS zelf verklaarde u eerst dat uw vader de geiten had verkocht om uw reis te betalen (zie nota's CGVS p.15), waarop u aangaf dat jullie vijftien geiten hadden. Even later begon u schapen en geiten door elkaar te halen (zie nota's CGVS p.20 en 21). Daarop werd u gevraagd wat u thuis had als herder, schapen of geiten. U gaf aan dat het schapen betrof."

Zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in het verzoekschrift verklaart verzoeker dat er in zijn familie geen onderscheid wordt gemaakt tussen schapen en geiten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 22). In het verzoekschrift voegt verzoeker er nog aan toe dat zijn familie in Pakistan geiten had en de twee daardoor vaak verwarde. De Raad stelt vast dat, gezien verzoekers verklaring dat hij herder was, kan verwacht worden dat hij het onderscheid kan maken tussen schapen en geiten. Verzoeker heeft bovendien ook minstens enkele maanden in Afghanistan gewoond en er als herder gewerkt, waardoor het niet aannemelijk is dat hij zijn dieren in Afghanistan verwarde met de dieren waarvoor hij zorgde in Pakistan.

2.3.7.6.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het niet redelijk is dat verzoeker enerzijds aangeeft dat hij, omwille van een simpele valse beschuldiging vanwege zijn burens dat hij twee

van hun dieren zou gestolen hebben, een drastische maatregel neemt het land te ontvluchten en anderzijds aangeeft, waar hij verklaart dat er een gebrek aan bewijs is en dat hij angst heeft voor zware straffen, wanneer hem meermaals werd gevraagd waarom hij in Afghanistan zijn onschuld niet had kunnen aantonen, dat hij weinig concrete moeite heeft gedaan om ter plaatse het probleem op te lossen.

In dit verband stelt verzoeker in het verzoekschrift dat er moet worden verwezen naar de kern van zijn problemen. Verzoeker komt in wezen evenwel niet veel verder dan het herhalen van zijn asielrelaas en het gestelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud en haalt thans dat hij vooral problemen kreeg met de taliban. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat verzoeker eerder aangaf hoofdzakelijk de burens te vrezen die hem onterecht beschuldigden van het stelen van hun dieren. Van een beklemtoning van de beschuldiging van de zijde van de taliban, ofschoon deze naar zijn huis kwamen en aan zijn vader zeiden dat hij hen had beschuldigd van diefstal, is luidens de neerslag van het gehoor minder sprake (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 22).

Dat hij op grond van de valselijke beschuldiging van de burens geen andere keuze had dan te vluchten komt in de door verzoeker zelf geschetste gang van zaken bevreemdend over. Zoals de *protection officer* terecht aanstipte, had hij kunnen proberen om zijn onschuld aan te tonen, via een rechtszaak of een *Jirga*. Verzoeker antwoordde hierop dat zijn vader veel geld moest betalen om het op te lossen, maar de Raad stipt aan dat verzoekers vader wel zijn dieren verkocht opdat verzoeker Afghanistan zou kunnen ontvluchten wat gezien de context een drastische beslissing is die wellicht veel meer had gekost dan een eventuele rechtszaak. Het feit dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, behalve het aanbieden van geld aan de burens die dit weigerden, geen enkele poging heeft ondernomen om zijn onschuld te bewijzen, alvorens de ingrijpende beslissing te nemen om zijn land van herkomst te ontvluchten, doet aldus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.3.7.6.3. Voorts beaamt de Raad de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geen enkel document ter staving van zijn relaas voorlegt. Ook tijdens de procedure voor de Raad legt verzoeker geen dergelijke stukken neer.

2.3.7.6.4. Vervolgens gaat verzoeker in het verzoekschrift in op het (overtollig) motief van de bestreden beslissing dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

De verwerende partij oordeelde terecht dat van iemand die zijn regio ontvlucht om elders internationale bescherming te zoeken, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die bescherming zoekt van zodra daar de mogelijkheid toe bestaat. Dat *in casu* verzoeker, wiens vingerafdrukken in Duitsland werden geregistreerd, aldaar geen verzoek om internationale bescherming indiende, doet aldus wel degelijk verder afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid aan zijn relaas. Dat hij louter op aanraden van onbekenden beslist om dit niet te doen en verder te reizen, versterkt dit alleen maar.

2.3.7.6.5. Tot slot betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal hem op geen enkele zinvolle wijze heeft ondervraagd om een objectieve beoordeling te maken van de werkelijkheid van zijn problemen en dat de commissaris-generaal slechts twee korte argumenten heeft geformuleerd die het geheel van zijn asielrelaas in twijfel trekken.

De Raad herhaalt in dit verband dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De voorgaande overwegingen aangaande de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, samen gelezen met de pertinente vaststellingen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn identiteit en zijn identiteitsdocumenten afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid en dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij verzoekers vermeende terugkeer naar Afghanistan, die eveneens een weerslag hebben op de geloofwaardigheid van zijn relaas *an sich*, zijn voldoende om te concluderen dat zijn relaas niet geloofwaardig is. In die zin is er wel degelijk afdoende onderzoek gevoerd naar de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog bijkomende inlichtingen zou hebben die de geloofwaardigheid van zijn relaas aantonen, dan kon hij bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Hij licht overigens ook in het verzoekschrift niet toe naar welke elementen de commissaris-generaal kon gevraagd hebben om de geloofwaardigheid van zijn relaas vast te stellen. Waar verzoeker insinueert dat er geen objectieve beoordeling heeft plaatsgevonden, merkt de Raad op

dat hij dit betoog geenszins concretiseert. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan overigens geen gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

2.3.7.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.8. Verzoeker voert in het verzoekschrift tevens aan dat hij sinds de machtsovername door de taliban vreest voor vervolging indien hij terugkeert omdat hij als “*verwesterd*” beschouwd zal worden. Hij vreest voor vervolging door de taliban wegens het behoren tot de sociale groep van “*jonge verwesterde Afghanen*” en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging.

Vervolgens kan op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker, die weliswaar beweert dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, nalaat deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa. Uit niets kan voorts blijken dat in hoofde van verzoeker sprake is van kenmerken, gedragingen of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet kan worden verlangd dat hij deze opgeeft, noch dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de in Afghanistan vigerende regels, sociale en religieuze voorschriften en gebruiken.

Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt dat verzoeker een meerderjarige Afghaanse man is die geboren is in Pakistan en die ongeveer in 2018, op meerderjarige leeftijd en samen met zijn familie, naar de provincie Nangarhar in Afghanistan trok waar hij ongeveer tot 2019 verbleef. Daar verzoeker reeds meerderjarig was toen hij aankwam in en weer is weggegaan uit Afghanistan, gaat het niet op om, zoals in het verzoekschrift, verzoeker te rekenen onder de “jongeren in hun tienerjaren”, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn en volgens een aangehaald rapport van Asylas uit 2017 bijzonder zouden opvallen bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad merkt op dat verzoeker noch tijdens de administratieve procedure, noch in zijn verzoekschrift heeft opgemerkt dat hij en zijn familie problemen zouden hebben ondervonden wanneer zij in 2018 van Pakistan naar Nangarhar trokken. Er kan worden aangenomen dat verzoeker, die als meerderjarige enige, zij het korte tijd, in Afghanistan met zijn familie heeft gewoond en er toen heeft gewerkt als herder, toch enigszins op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar deels gevormd is. Bovendien blijkt dat hij zich nog steeds van een tolk

Pashtou dan wel Dari bedient en dat zijn familie nog steeds in Afghanistan woont (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 10, 17). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de taliban zouden hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die terugkeren door de rechtbanken zouden worden berecht, stelt de Raad vast dat het artikel dat verzoeker citeert en waarvan hij de *weblink* vermeldt, slechts een selectieve lezing maakt van het oorspronkelijke artikel in het Oostenrijkse dagblad *Kronen Zeitung* waarnaar in het artikel van *infomigrants.net* wordt verwezen. Daaruit blijkt dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan mee te nemen. Er werd met name specifiek aan de woordvoerder van de taliban gevraagd of hun regering Afghanen, die geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd, zouden terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghanen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder, laat staan hij die geen criminele feiten heeft gepleegd.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari

2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is tot slot niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

2.3.7.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad, onder meer gelet op het voorgaande, vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general*

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij zich bij terugkeer zal bevinden in een precaire situatie, terwijl hij dit niet *in concreto* aantoont.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt is door de gedragingen van de nieuwe *de-factore* regering en het directe gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 23 mei 2023 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Omtrent verzoekers voorstel om een *Fact Finding Mission* naar Afghanistan te organiseren en daarvoor een methodologie te suggereren, dient tot slot te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten en dat verzoeker met dergelijk pleidooi evenmin aantoont dat er in zijn hoofdte een hoge mate aan individuele elementen bestaat op grond waarvan hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar hij opnieuw verwijst naar arrest nr. 280 713 van de Raad van 31 maart 2022, moet opnieuw worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheids situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker nog verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken gaat hij eraan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Afghanistan willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, kunnen geen afbreuk doen aan de voorliggende objectieve en actuele informatie, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken en die de Raad trekt.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad benadrukt bovendien dat, zoals *supra* afdoende is gebleken, verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn asielrelaas en dat uit zijn verklaringen evenmin een hogere mate van individuele elementen kan worden ontwaard.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS